

Sigvald Olsen: Det er rigtigt, som bemærket af den ærede Ordfører for Flertallet (Brosen), at der i Kommissionen var et almindeligt Ønske om, at et Lovforslag vedrørende de kommunale Læger og et vedrørende Embedslægevæsenets Ordning skulde følges ad; men jeg erkender, at der ikke er noget til Hinder for at behandle det foreliggende Lovforslag færdigt, da det jo vedrører en speciel Sag, og der er ikke noget i Vejen for at vedtage den Bestemmelse i Lovforslaget, der bemyndiger Justitsministeren til at paalægge en Embedslæge at varetage den kommunale Læges Virksomhed, naar der er Strid mellem Kommunerne og Lægen. Rundt om i Landet har vi jo Fysici, og Lovforslagets Bestemmelse i saa Henseende, den eneste, der omtaler Embedslægerne, kan derfor godt efterkommes.

Hvis jeg skulde udtale mig om Lovforslagets Bestemmelser, vilde det blive en Gentagelse af de Udtalelser, som fremkom fra den ærede foregaaende Talers Side; paa nærværende Tidspunkt finder jeg heller ikke Anledning til en udførlig Gengivelse, hvad jeg ogsaa tror, ærede Medlemmer vil bifalde. Jeg skal kun oplyse, at min Partifælle i Kommissionen og jeg udtalte Ønske og stillede Forslag om, at der til § 1 føjedes en Bestemmelse om, at Staten skulde tilskyde en vis Del, $\frac{3}{4}$, af de Udgifter, som Kommunerne kom til at hæfte for i Anledning af Loven. Vi ser jo saaledes paa dette Forhold, at man bør arbejde hen til, at Staten som saadan overtager hele vort Sygeplejevæsen — ogsaa med Hensyn til Ydelse af fri Lægehjælp, Medicin og Hospital — og Sundhedsvæsen. Der var ikke Stemmning for dette Forslag i Kommissionen, og da man enedes om Bestemmelsen i andet Stykke i § 1, der jo ikke forrykker Forholdet, som det nu er, og som gør det muligt for os at føre vort Forslag frem her i Tinget, frafaldt vi det i Kommissionen; men vi agter naturligvis at føre det frem under Sagens videre Behandling.

Af Hensyn til Tiden og ogsaa af Hensyn til, at jeg, som sagt, i Virkeligheden kun kunde komme med en Gentagelse af, hvad den ærede Ordfører for Flertallet, som ogsaa var Medlem af Kommissionen, har sagt, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Rørdam: Heller ikke jeg skal paa dette sene Tidspunkt lægge stærkt Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed, da jeg i det hele og store er enig med Flertallets Ordfører (Brosen). Jeg vil kun sige, at

skønt jeg personlig vilde sætte megen Pris paa og betragte som ganske overordentlig vigtigt at faa gennemført en Lov om Embedslægevæsenets Ordning samtidig med, at dette Forslag ophøjedes til Lov, vil jeg dog mene, at det har saa stor Betydning at faa dette Forslag gennemført, at det vilde være uheldigt ikke at fremme det, selv om den højtærede Justitsminister ikke ser sig i Stand til at fremsætte det andet nævnte Lovforslag. Jeg haaber imidlertid, at den højtærede Justitsminister i en nær Fremtid vil gøre dette.

Det foreliggende Lovforslag søger efter min Mening at fjerne en af de største Hindringer for, at Embedslægerne kan være, hvad Udviklingen har ført med sig, at de i Virkeligheden mere og mere er blevne, nemlig dem, som skal bekæmpe Epidemier og varetage Hygiejnens Tarv. Oprindelig var det saaledes, at en Embedslæge først og fremmest var Fattiglæge, det var som saadan han blev ansat. Tiden har imidlertid — heldigvis kan man sige — ført med sig, at man mere og mere er kommet bort fra at bruge Distriktslægerne som Fattiglæger. Naar man i sin Tid ansatte Distriktslæger som Fattiglæger, var det ud fra to Betragtninger, for det første den, at man vilde skaffe Lægehjælp til de fattige syge rundt omkring, for det andet, fordi Staten vilde have Kontrol med denne Lægehjælp — derigennem, at den blev udøvet af Embedsmænd. Denne Kontrol er imidlertid ikke mere nødvendig. Det kommunale Selvstyre har udviklet sig saadan, at man ikke behøver at frygte for, at Kommunerne vilde yde daarlig Lægehjælp til de syge fattige, alderdomsunderstøttede o. s. v., selv om Lægehjælp blev givet fri, og hertil kommer, som den ærede Ordfører (Brosen) ogsaa sagde, lige saa vel som andre Mennesker holder af i Sygdomstilfælde at kunne vælge den Læge, de vil behandles af, holder ogsaa de fattige og alderdomsunderstøttede af selv at bestemme, hvem de vil bruge som Læge, og det har den allerstørste Betydning, at der er et Tillidsforhold mellem Patient og Læge. Jeg tror derfor, at det foreliggende Lovforslag er overordentlig godt, og jeg skal, som sagt, ikke bruge mange Ord til at anbefale det. Jeg vil kun bemærke, at det allerede nu i stor Maalestok og mere og mere er saaledes, at Kommunerne bruger private Læger som Læger for de fattige og alderdomsunderstøttede, og naar Udviklingen har ført dette med sig, er det rimeligt, at vi efterhaanden kommer helt bort fra den Ordning at paatvinge Folk en bestemt Læge.

Da man i sin Tid lavede saadan en